

[Thorkil Kristensen.]

det ærede medlem hr. Funck Jensen, som jo var helt galt afmarcheret med sine betragtninger. Hvad er det, der sker i dag på arbejdsmarkedet, hvor vi nu i 6 år i træk praktisk talt har haft fuld beskæftigelse for første gang i moderne tid? Ja, der sker det, at visse behov er ved at blive møttet, og at derfor nogen arbejdskraft frigøres visse steder. Det er rigtigt, men samtidig er der jo kolossale udekkede behov på andre områder. Jeg har allerede nævnt boliger, produktionsstyr, jernbanemateriel o.s.v., og jeg har nævnt behovet for den store eksport, ikke blot til opsamling af en valutareserve, men også til betaling af den del af investeringsbehovene, som vi ikke kan tilfredsstille herhjemme, og som vi derfor må importere og betale gennem eksport.

Det, der kræves på arbejdsmarkedet i dag, er en omstilling. Arbejdskraft og andre produktionsmidler skal flyttes bort fra nogle af de forbrugsvareproduktioner, som har været betinget af krigen og af den for store købekraft, bort fra disse områder over på de områder, hvor der nu tiltrænges en større investering og en større eksport. Men det ser ikke ud til, at arbejdskraften i ønskeligt omfang bevæger sig i den retning. Jeg har lige i dag fået et nummer af statistiske efterretninger, som viser, at i det sidste år er konsumvareproduktionen steget med 8 points og produktionsmidlerne kun med 1 point. Det går altså ikke i retning af, at en stadig stigende del af produktionen går over til investering. Tværtimod, det går i den forkerte retning, og det vil nu yderligere blive fremskyndet ved den officielt proklamerede politik.

Der er så meget mindre grund til at sætte skatterne ned, som vi skal have større forsvarsudgifter, og det må se mærkeligt ud for det udland, der nu hører alt det, vi siger om forsvaret, at vi lige foran en styrkelse af vort forsvar sætter skatterne ned med 150 mill. kr.

Noget andet er, at der kunne være god grund til at foretage en omlægning af skatterne — som jeg også har sagt i betænkningen —, at nedsætte indkomst- og formueskatten, specielt indkomstskatten, for at stimulere initiativet, imod at man så samtidig hæver forbrugsskatterne, således som den foregående regering søgte at gøre det. Det er klart, at hvis man bibeholdt det store overskud på statsbudgettet, som jeg mener man bør bibeholde, kunne det indebære en fristelse til større statsudgifter — den nuværende regering har jo vist, at den er svag

overfor sådanne fristelser —, men det kan man bøde på ved at binde det pågældende overskud, binde det på den måde, at man fastslår, at det skal anvendes til afdrag på statens gæld i nationalbanken. Så kan denne bank til gengæld forøge sine udlån til det private erhvervsliv til investeringsformål. Dermed er det jo direkte tilkendegivet, at den købekraft, staten trækker ind fra forbrugsområdet, skal dirigeres over til investeringsområdet — så det kunne sagtens ordnes. Men det er altså ikke sket, og det fører mig til til slut at gøre nogle få bemærkninger om de politiske perspektiver, som det forekommer mig at denne sag giver os anledning til at tænke over.

Det forekommer mig, at det demokratisk set er en meget betænkelig ting, at en regering har kunnet få så stort følge, når den går den vej, som er nemmest, i stedet for at gå den vej, som er rigtig — og vel at mærke den vej, som regeringen godt selv ved er rigtig, hvad man jo kan se bl. a. af det langtidsprogram, som jeg citerede før.

Vi har en regering, som gerne vil være populær. Det er der måske ikke noget forbavsende i, men det viser den altså også i denne sag. Den går imod det, som er dens egen proklamerede politik i dens langtidsprogram, og det giver, i parentes bemærket, anledning til at spørge, hvad meningen er med planøkonomi, når man lægger en plan og derefter selv gennemfører skatteforanstaltninger, som går direkte imod det, der er de proklamerede hensigter med denne plan. Hvis man endda havde haft et frit samfund, hvor man kunne sige: vi blander os ikke i, hvad der skal ske i det økonomiske liv — ja, så kunne man bedre lade syv og fem være lige. Men når man gennem planøkonomiske proklamationer påtager sig ansvaret for det økonomiske liv, så går det ikke.

Jeg skylder imidlertid at tilføje, at ansvaret for det, der sker i dag, ikke falder på regeringen alene; det falder desværre også på de andre partier, som er gået med til denne skattenedsættelse, og som delvis har medvirket til at få den gjort større. Det er for mig et stort spørgsmål, om det ikke er kommunisterne, der har føringen i denne sag. Vi ved jo, hvordan de har agiteret for skattenedsættelse på arbejdspladserne, og vi har lige hørt stortrommen fra det ærede medlem hr. Alfred Jensen. Så følger regeringen, såvidt jeg kan se, fordi den er bange for denne aktion, og de andre partier følger derefter med regeringen.

At samvittigheden ikke altid er den bedste, kan man tydeligt se af det radikale